

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ ТРЕТИЯТ ЗАКОН НА ТОЛКИН

chitanka.info

Виолетовият маг седеше в засада, притаен зад един храст в близост до Ливадата на Сенките, и чакаше тролът да мине покрай него, за да отърве от присъствието му жителите на графство Горъм.

Виолетовият маг се казваше Роджър. Роджър фон Щайнер, за да бъдем точни. Знаеше колко тъпо звучи това, когато го изричаше на глас, особено пред дамите от висшето общество, които току-що бе спасил от разгневени дракони, тролове или вампирянали данъчни, но нямаше какво да направи. Очевидно, когато се бе раждал, всички възможни имена бяха отдавна изплагиатствани, затова родителите му се бяха принудили да го кръстят с това... м-м-м... меко казано, немагическо име.

Не че му пукаше особено. В крайна сметка бе добър в работата си и редовно успяваше да се вреди за храна, заплащане, усмивка или плътско отблагодаряване. Методично прочистваше графството и околните земи от разни гадове, които прииждаха към Ливадата на Сенките, сякаш тревата там бе от чиста проба джуджешко злато. В резултат на това селяните бяха спокойни, той бе нахранен и обичан, а свръхестествената напаст... е, добре де, ама в крайна сметка няма пълно щастие.

Изведнъж иззад гърба на Роджър се донесе сухо и някак си официално покашляне. Магьосникът подскочи стреснат и се обърна, надигайки жезъла си в движение, готов да отрази нападението на трола, който без съмнение се бе промъкнал някак си, гадината проклета...

Трол нямаше — нито зад него, нито където и да било наоколо. Покашлянето идваше откъм трима твърде странни индивида — с очила, леко оплешивяващи, държащи сиви папки под мишници. Изглеждаха като индигови копия един на друг. Роджър замига изненадано.

— Вие ли сте Роджър фон Щайнер, познат още като Виолетовия маг? — попита единият от очилатите мъже, разтваряйки папката си.

— Точно така... — отвърна Роджър, без да знае защо изведнъж по гръбнака му ползиха леденостудените пръсти на паниката.

— Роджър фон Щайнер, обвинен сте в системно нарушаване на Третия закон на Толкин. Признат сте за виновен от Общността на Ревизорите Издатели и вследствие на това подлежите на незабавно дематериализиране — изрецитира с досада вторият от странната

троица, който досега бе седял встрани и бе разлиствал отегчено някакви бумажки. Очевидно не произнасяше тази тирада за пръв път.

— Почакайте малко! Това някаква шега ли е? По дяволите, какъв е този закон... никога не съм го чувал — запелтечи смаяно Роджър, докато тримата го заобикаляха и вадеха от джобовете си някакви странни устройства, приличащи на хибрид между джобен калкулатор и картофобелачка.

— Непознаването на закона не ви гарантира закрила от неговата строгост, фон Щайнер! — изджафка първият от Ревизорите, настройвайки уреда си, без дори да го поглежда. — Всички така се оправдават: „не знам“, „не чух“, „не запомних“... а после ние сме тези, които трябва да сърбат тези ваши попари!

— Не може ли някак да се споразумеем? — жалостиво попита Роджър. Още не бе успял да завърши изречението си обаче, когато от устройствата в ръцете на ревизорите блесна яркожълта светлина; сякаш самото слънце бе долетяло за кратък пикник на Ливадата на Сенките, бе кихнало веднъж и се бе възнесло обратно в небето, без да го е грижа какво е причинило на тревата, мравките, глухарчетата и случайно забуталите се между тях магьосници.

Когато сумракът милостиво реши, че мирозданието се е препекло достатъчно, с рязко махване на ръка пропъди жаравата и наметна ливадата с тънкия сивкав воал на вечерната прохлада. Ливадата на Сенките бе пуста; от Виолетовия маг нямаше и следа; тримата Ревизори също се бяха изпарили яко дим. Една заблудена пеперуда се замота сред растенията, опитвайки се да направи труден избор между глухарчето в края на поляната и дивия репей в средата. Изведнъж вниманието ѝ бе привлечено от леко понамачкан лист хартия, търкалящ се безпризорно около един пън. Тя долетя с любопитство до него, разходи се из целулозните гънки и разочаровано отлетя, тъй като прецени, че това не е място, където една порядъчна пеперуда би трябвало да се разхожда. Ако можеше да чете, тя вероятно би намерила за интересни дракулките, с които бе ошарено листчето:

"Първи закон на Толкин: Създавай колкото се може повече герои, тъй като Объркването на Читателя е твой Господ-Бог; колкото по-неясен е сюжетът ти, колкото повече герои вплетеш във фабулата и колкото повече нови имена измислиш, толкова повече ще са Продажбите ти.

Втори закон на Толкин: Никога, за нищо на света, ама НИКОГА не завършвай Книгата, за да имат и Тези след теб какво да дописват, плагиатстват и коментират.

Трети закон на Толкин: Магьосникът от Книгата ти никога не трябва да се намесва в Развоя на Събитията, без значение с каква мощ разполага или колко напечена е Ситуацията; негово задължение е да седи безучастно встрани и да не помага на приятелите си възможно най-дълго време."

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.